

ВОДА ОД КРОМПИРА

(Кратке приче, снови, нађене приче и слике приче)

КРАВЉА БАЛЕГА

Хераклит Мрачни омрзнуо је људе и човечанство и отишао у планину хранећи се травама и растињем. Његово изгладњивање донело му је водену болест па је морао да се врати у град да се лечи.

Лечио се тако што је тражио да га намажу крављом балегом, верујући да ће она из њега извући лоше телесне сокове и ослободити га водене болести. Балега се на јонском сунцу сасушила и стврднула тако да пријатељи нису могли да је скину са његовог тела.

Велики Хераклит умро је угушен крављим изметом.

ЦИПЕЛЕ

Књижевно вече. Наступају три песника академика. Сала препуна. Седим у другом реду. У првом реду, испред мене, песник, мој генерацијски исписник, управник једне националне издавачке задруге, већ неколико година упокојен. Поред мене, с десне стране је млађи песник, боем с надимком који смо сви знали, име никако, такође упокојен.

Прво чита славни песник академик, познат и по својим беседама на укупима књижевника и других јавних личности. Громко изговара своје стихове. Публика френетично аплаудира. Онда он, уместо да препусти микрофон другом академику, прозива песника мог вршњака. Овај се мало снебива, нећка, а онда рецитије једну своју љубавну песму доста популарну шездесетих година. У наслову песме је старо и лепо женско име које се често понавља у звучним римама.

Када се рецитованье завршило, песник боем устаје и упућује рецитатору неколико дрских, готово увредљивих питања. Овај му тихим гласом, смирено, одговара.

Дижем се са седишта и тек тада примећујем да сам бос. Када смо улазили на књижевно вече, на улазу, скидали смо ципеле.

Идем ка вратима. Напољу пљушти киша. Вече је завршено. Публика напушта дворану. На гомили испред врата нема мојих ципела.

Прилази ми песник боем. Жалим му се да ми је неко узео ципеле. Он ћути и подругљиво ме гледа.

ВОДА ОД КРОМПИРА

После барења ољуштеног кромпира воду не бацајте. Добро загрејана послужиће вам да у њој оперете посуђе без детерџента.

У истој води, под условом да није сољена, лепо ћете опрати и веома осетљиво рубље. Не само да ће рубље после прања бити лепо и чисто већ и благо уштиркано.

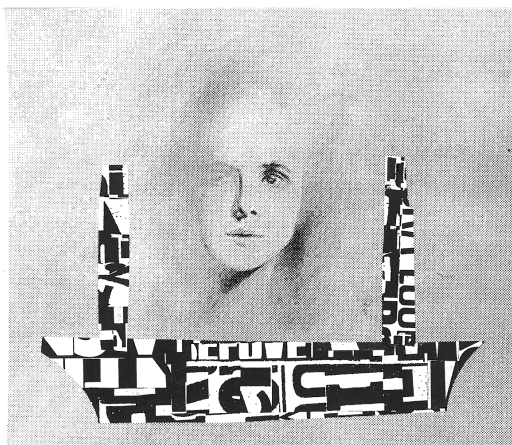
Слану воду од бареног кромпира такође можете употребити и за натапање болних, отечених ногу. Увече је само добро загрејте и држите у њој ноге петнаестак минута. Резултат ће вас изненадити.

НЕ ЗАУСТАВЉАЈ СЕ

Похрлио си у ноћ. Умивен мирисом смрти, слободан као олуја, луташ улицама Париза. Док гутам отровне странице твојих *Певања*, реч твоја као дивља звер из лампе жарног пламена исијава.

Видим, прљав си и ваши те гризу. Чији је то свет којим владаш?

Не заустављај се. И Вековечном си на трагу. Ти видеалац бездна.

СЕСТРА

Сањам кућу у Мачванској 10 у Нишу. Са мајком и сестром сам, али нисмо у стану већ у некој просторији издигнутој изнад крова куће. Просторија је начињена од стакло-клатог, провидног материјала. Пред нама, као на длану, види се оближњи парк и позориште са тргом, иза нас су Нишава и Тврђава.

Ја стојим, мајка седи на столици скрштених руку, сестра је за клавиром. Ћутимо. Не видим сестрино лице, само њене руке које хитро прелећу по диркама. Звуци клавира се не чују. Прилазим јој. Она подиже главу. У очима јој нека радост, нека светлост. Пресрећан сам што је видим после толико година, што је опет са нама, што свира, што се радује иако знам да је ово само сан, да је моја сестра одавно мртва.

ВИОЛИНИСТА

Концерт на Коларцу. Свира чувени енглески виолиниста Н. К. Гужва. Дворана препуна.

Седим на балкону. Публика нестрпљива. Н. К. излази и театарно је поздравља. Онда узима виолину и почне да свира. Прати га оркестар. У једном тренутку он баца виолину на под, шири руке, скаче, лети у врх дворане и качи се на један велики лустер. Публика га запањено гледа. Н. К. млатара ногама и кревेलи се. Оркестар почиње да свира у ритму његових ногу. То је жива, допадљива музика. Публика још увек у неверици забринута гледа у виолинисту који виси о лустеру и диригује ногама, а онда уз узвике одобравања аплаудира.

ТАМО ГДЕ ТЕ НЕМА

Ниси имао шта да изгубиш. Под млечном шумом си. Горд и горак. *And death shall have no dominion.*

Нек љубавници нестану љубав неће. Бог је далек. Речи догоревају. Тамо где те нема чујем крик. *И никакву смрт неће имати власи.*

Светлости осваја где нема сунчева сјаја. Не иди у таму. Жести се и урлај. Песма је у нама. Жеже као жар. *И никакву смрт неће имати власи.*

ЕРОТСКИ ПЕРФОРМАНС

Теодор Адорно је за време студентске побуне 1968. године био оспораван и нападан од студената радикалне левице. Негде почетком 1969, на једном предавању, двојица студената попела су се на катедру и на табли поред њега написали стихове: Пустимо ли Адорна да и даље блебеће, капитализам никад престати неће. Потом су га опколиле три студенткиње, засуле га цветним латицама, откриле груди и показујући дојке извеле неку врсту еротског перформанса.

После ове сцене филозоф Адорно није био више у стању да настави са својим предавањима. Умро је исте године, од срчаног удара, одмарајући се негде у планинама Швајцарске.

ТО ЈЕ ДАДА

Ке ке ке ке хе парера. Сезона је грозница. Ветар је продувао магију поезије. Ја сам изгубио живце крај затрованог језера. Тражим нову трезвеност. Страшни суд је пред нама. Хладно гробиште вечности. Тоуроуки тоуроуки панеке панеке. Ту сам где сам. Хелиодроми бесмртне гаранције не постоје. Слепци заузимају позорнице. Нећу више да будем мртав песник. Ке ке ке ке хе парера. Ово је антифилозофија на вешање осуђених акробата. Помаже ми хаостократија хоботница побеснелог језика. Урлају разоружани богови. На трагу су им хијене и тигрови. То је ДАДА.

